

VRAGEN VAN GEESTELIJK EN ZEDELIIK LEVEN

Onze houding ten opzichte van Christelijke artsen.

Over dit onderwerp ontving ik een vraag van een onzer lezers. Omdat het de zaak m.i. op de juiste manier aan de orde stelt, en ook, omdat het reeds verschillende opmerkingen geeft, die ik anders zelf zou willen maken, geef ik 't schrijven waarin ze me gedaan werd hier in zijn geheel een plaats. De brief luidt:

Voor uw rubriek „Vragen van geestelijk en zedelijk leven” zou ik gaarne een vraag willen inbrengen, mij van te voren overtuigd houdende, dat u die in uw rubriek zult willen beantwoorden. De vraag is deze: „hoe moet als christenen onze houding zijn tegenover een christen-arts? Hebben wij den moreelen plicht zulk een dokter in zijn arbeid te steunen, in dien zin dan, dat wij hem als onzen dokter nemen?”

Ik vraag dat, omdat ik ontdek heb, dat bij „onze menschen” te weinig leeft de behoefte aan een christen-arts. Men vindt het wel aardig als een dokter christen is, als hij gereformeerd is, maar daar vraagt men niet allereerst naar, hoofdzakelijk is: is hij wel bekwaam. Niet het christen-zijn, maar de bekwaamheid is primair. Nu is m.i. ook de bekwaamheid een voorname eisch; ontbreekt er aan de twee elementen christelijkheid en bekwaamheid iets, dan deugt de christendokter niet. Maar om al bij voorbaat te zeggen: „Ja man, nu moet je eerst maar eens je bekwaamheid toonen, en als die even groot of liefst nog grooter is dan van anderen, dan hebben we je wel graag als dokter, vooral ook omdat je christen bent” dat lijkt me toch niet zuiver. Als 't goed was, zou 't toch zóó gaan, geloof ik, dat de menschen zouden zeggen „we zijn blij dat er een christendokter is, van wien we weten dat hij met ons mee kan leven niet alleen op 't gebied van 't lichaam, maar ook op 't gebied van den geest, dat als ik bij hem kom met mijn klachten, hij mij beter zal begrijpen. Men zou inzien dat een christen-dokter, niet, zooals een ongehoorvige vaak, het geloofsleven neerdukt, maar dat een christen-dokter kan mééwerken aan den bloei van het geloofsleven in een gemeente. Vanuit dezen gezichts-hoek wordt er niet eerst gevraagd naar bekwaamheid; mocht later duidelijk blijken dat er, wat dat betreft, gebreken zijn, dan staat de zaak heel anders.

Nu wil ik niet zeggen dat er onder ons niet zijn die er óók zoo over denken, maar ik vrees van velen niet. Ik heb hier mijn eigen gedachte reeds gegeven, en nu zou ik graag van u hooren — als u zoo vriendelijk wilde zijn — of u mijn gedachte deelt, of ik zuiver zie naar uw meening. En wellicht vindt u — zoo u 't niet met me eens mocht zijn — tevens in uw beantwoording in „De Reformatie” de gelegenheid, om op de boven geconstateerde fout te wijzen, opdat mede ook daardoor de houding van velen van „onze menschen” gewijzigd worde.

U bij voorbaat hartelijk dankend voor uw beantwoording.

Met het oordeel van den schrijver kan ik het zeer goed eens zijn. In 't afgetrokken zou ik wel de door hem gestelde orde: eerst vragen naar de christelijke belijdenis van een arts en dan pas naar zijn bekwaamheid, willen omkeeren. Maar in de praktijk zal dat wel niet veel verschil maken. Ten minste, als wij „leeken” bescheiden genoeg zijn, om te begrijpen, dat de bekwaamheid van een arts behoort tot de dingen waarover we al heel slecht kunnen oordeelen. Zeker te gebrekkig om uit te maken wie van twee, drie of nog meer artsen de bekwaamste is. De eenige maatstaf dien we hebben, zijn toch eigenlijk de resultaten van hun praktijk, en die resultaten hangen waarlijk niet alleen van hun bekwaamheid af. Ze worden mede bepaald door de „gevallen” die ze te behandelen krijgen, door de omstandigheden waaronder de behandeling plaats heeft, en — door den zegen Gods op hun werk.

Het zijn dan ook doorgaans heel andere dingen dan z'n bekwaamheid die beslissen over den toeloop van een arts: vlotheid in den omgang, vriendelijkheid, opgewektheid enz.

En, natuurlijk, dat zijn dingen die óók wat waard zijn — vooral in de ziekenkamer.

Maar voor een christen die niet in oppervlakkigheden blijft hangen zullen ze nooit opwegen tegen christelijken ernst, die een gewetensvolle behandeling waarborgt, om niet meer te noemen.

Bovendien zou ik er nog op willen wijzen, dat wij, christenen, hebben we de keus — zoolang overtuigend-gebleken ongeschiktheid het ons niet verbiedt — ook hierom aan een christelijk arts voorkeur hebben te geven, omdat we daardoor onze christelijke jongelui aanmoedigen tot de medische studiën en zoo de christelijke beoefening van de medische wetenschap steunen, de eere onzes Gods bevorderen, en — ook de medische Faculteit onzer Vrije Universiteit helpen worden wat ze wezen moet.

Correspondentie.

Ik haast me, hierbij ook even te antwoorden op twee vragen, die reeds geruimen tijd geleden bij me inkwamen, en die ik op onbegrijpelijke wijze uit het oog verloor.

De eerste gaat over de zekerheid van gebedsverhooring in stoffelijken nood.

Voor de beantwoording daarvan mag ik stellig wel verwijzen naar wat ik over dat onderwerp schreef in de nummers van 6 April en van 4 Mei j.l.

De tweede raakt het optreden van Doopgetuigen.

Mijn antwoord daarop is, dat ik op de gestelde vraag niet kan ingaan, omdat 't optreden van Doopgetuigen in onze Kerken, en terecht, nooit als grond heeft gegolden voor het recht van een kind op den H. Doop — eenige grond daarvoor is altoos z'n in-zijn in het Verbond Gods door zijn geboorte uit geloovige ouders (of in tweeder instan-

vroomheid en de geslaagde conferentie, in het geringe of het groote aantal der bekeerden zoekt.

Maar in het uur, dat de verklager der broeders optreedt en zijn venijnig twisten met God en met de menschen niet oppervlakkig wordt gepasseerd, maar ernstig wordt genomen, komt over dit christendom de verlamming. Vanwege de vraag, of het niet één groote vergissing is. Dan sterven de psalmen weg, die van bevinding en verlossing roemden; en waar tevoren eigengerechtigd besef van „macht” was, komt de verslagenheid der onmacht.

Dan weet slechts het geloof, dat naar de rechten des Verbonds te vragen leerde, met zekerheid zijn weg te gaan. Want dat geloof weet van „den Zoon van David”. Dat is te zeggen: het kent zijn God, die groote dingen deed en die manifesteert Zijn wondermacht in 't zenden van den Geest, die Maria overschaduwde en den Zoon van God geboren worden doet, doch die intusschen maintineert al de rechten van Zijn verbond. En het weet ook van zijn onmacht, die het als schuld, als on-recht belijden leerde. Zoodat het met die openbaring van Gods krachten tot verlossing zich vertroosten gaat, omdat het recht in genade des Verbonds is gehandhaafd voor allen, die van Davids Zoon en Heer de onderdanen zijn.

Ja, wij hebben kleine kracht, maar wij hebben recht! Christus is Davids Zoon, Zijn rechten zijn verzekerd en de onze in Hem. Het ambt van de kerk, die Hem als David, als haar Koning erkent, mag de poorten van den hemel wijd open zetten met de sleutels van het koninkrijk der hemelen voor allen, die gelooven. Want Hij, dien het predikt, is de Gerechtigde, temidden van Zijn volk.

Niet zij, die het best kunnen praten, en die met hun inzicht brutaalweg heerschen over anderen, zijn de grooten in Zijn koninkrijk. Maar slechts degenen, die voor Zijn rechten buigen, die Hij bezat en heeft gehandhaafd, toen zij onrecht indronken als water.

„O God, geef den Koning uwe rechten! Hij zal de zielen der armen en ellendigen van list en geweld bevrijden.” Dat is het gebed „voor Salomo”, dat is te zeggen, voor den Zoon van David.

Wansverd a. d. Streek.

R. SCHIPPERS.

tochtje-spelen van de Jeruzalemsche jeugd na den Palmzondag. Wat die deftige en vrome Farizeërs zich daaraan ergerden! En gaat het ons vaak niet precies zoo? Wij eischen immers in het religieuze van onze kinderen ook zoo vaak het groot-menschelijk decorum.

Een opmerkelijk verschijnsel in de spel drift is de vernietigingsdrang. Er zijn tijden, dat het kind z'n speelgoed opzettelijk vernietigt, soms wel juist dat, waarvan het het meest heeft gehouden. Dat daarin een bijzonder boosaardige trek zich zou openbaren is vermoedelijk te ver gezocht. Ik geloof, dat men ook hierin weer vaak het kind misverstaat, en er niet meer in moet zien dan een mislukt streven naar de heerschappij over de dingen, welke ontmoediging zoo wordt afgereageerd.

Aanverwant zijn de kibbelzucht en de vechtlust bij gezonde kinderen, welke blijkbaar eveneens behooren bij de voor-studie tot de levens-taak.

Bizondere aandacht verdient de zin voor „spotterny en soltorny”. In Groningen heeft men daar een mooi en zeer karakteristiek woord voor: maljoagen. Welnu, dat „maljoagen” zit een gezond kind in 't bloed. Al weer iets dat wij volwassenen zoo vaak verkeerd verstaan. Er zijn er, die hierin wel een zeer boosaardigen trek zien en Salomo grif toegeven, dat de dwaasheid in het jonge menschenhart gebonden is. Ja, zulke argumenten zijn wel zeer goedkoop. We spreken wel eens van „Páge sans pitié” en meenen dat deze wreedheid en ongevoeligheid toch wel eigen is aan het kinder-leven. „Toen God de menschen schiep”, schreef eens een wanhopige achttiende-eeuwsche schoolmeester op zijn uithangbord, „schiep hij wel de grooten, maar niet de kleenen”.

Is dat alles zoo?

Hebt u wel eens opgemerkt, hoe in het kind de „zin” leeft voor het koddige en het komische — en dat vooral in bepaalde vormen en bewegingen? Kinderen gaan graag — en in vollen ernst! — met een mombakkes over de straat. Vooral 'n lange neus is erg gezocht. Onze biscuit-fabrikanten geven blijk van psychologisch inzicht door juist deze dingen als reclame-lokmiddel aan de kleine hoodschaploopers uit te reiken.

Daarom is het Jan Klaassen-spul zoo'n écht kinderspel en het is niet te verwonderen, dat tal van kinderen — ook wel volwassenen in wie het kind-zijn nog niet is afgestorven — zoo gaarne eens kijken naar de vertooningen van Jan Klaassen 's Zaterdagavonds op 't Damplein te Amsterdam.

Het z.g.n. „spotten” met menschen, die in hun verschijning iets afwijken van wat kinderen gewoon zijn te zien, is niet altijd een spotten.

L. VAN KLINKEN.

bij God, een mensch geboren wordt, in alles ons gelijk, uitgenomen de zonde, en in Wien al de volheid Gods lichamelijk woont, dan gaat God niet voorbij aan vader David en zijn huis. Dan moet er ook een vrouw zijn, uit Nazareth en spoedig daarna een man, met name Jozef, uit het huis en geslacht van David. En de God van het wonder geeft van Zijn vroeger werk niets prijs.

God van het wonder is Hij. Hij laadt de scheping met de krachten der herschepping tot bezwijken toe. Opnieuw vangt de Geest Zijn scheppings-werk aan. Er moet iets nieuws gemaakt worden, van onder op. Nochtans zoekt de Geest de werk-plaats voor zijn herscheppenden arbeid niet buiten de wereld. En in de wereld niet buiten het geslacht van de koningen van 't volk van God.

Het is nu duidelijk, dat God in Zijn verlossers-daad van 't zenden van Zijn Zoon de wereld zoekt en in de wereld Zijn volk.

* * *

Want 't evangelie heeft pretenties om het bevrijdend woord te spreken onder een volk, dat als de schapen is, die geen herder hebben. Maar de pretenties van het evangelie zijn de rechten van God, van den God des Verbonds. Het is dan wel een zeer vervallen koninkrijk, dat koninkrijk van David; maar het is een eeuwig koninkrijk, omdat het 't koninkrijk is van God. En in Israël zullen ze geen herder hebben, dan dien God beschikt heeft.

God komt te geven den Verlosser aan de wereld; nu, Hij heeft den troon voor Hem reeds lang gesticht en evenzoo de stoelen van 't gericht. En de Geest komt scheppen den nieuwen Koning, maar Zijn werkterrein heeft God voor Hem bewaard; de Koning komt, en al is er voor Hem „geen plaats”, zijn rechten hebben eeuwenlang gegolden en gelden nog.

Tegenover de leer der „algemeene verzoening” pleiten wij voor het belijden, dat God een volk verkoren heeft, dat Hij wil zaligmaken, want Hij zet het kruis niet in de wereld met de kans voor de hel, dat het ijdel zou zijn. Neen, het is niet ijdel, en Christus ziet „zaad”, want de God der Verkiezing en van het Verbond heeft het volk, dat zalig worden zal, bewaard, en den troon,

an, dat onder inderspel zoo-oraal via deze lingen tot den

n van de moei-schoonste op-bloeien eigen

komt al aan-vaarom het

en ziel, het sbehoefte; het , geen middel ist.

an binnen uit? het spel ont-t die losgeruki

echt heeft naar hijsel in het verschillende n.

als een soort enskracht. Er et kind zekere l. in het spel

dat het spel hool van het de geestelijke atgene wat in m, als in een t ontwikkeling Daarom is in van het kind van meerdere t de eigenlijke

ruimere betee-

Het begint al et het „tallen”, n, opgevat als t spreken. Het spraakmecha-ks de gedach-tist de spraak- bizonder be-de spraak der regen. In zijn — en dat niet jaar: er liggen len mensch — rborgenheid te

alles betreft aardige spel-k, misverstaan. strokken in de v. aan het in-

spreekt Chris-at ver uitrijst- schapen toe. an gaat Jezus les, Judas en Hij dat onge-h als Hij dan len onwettigen muur, 't in Zijn gedachten er het snoode erven! En de a. Zijn komen el anders. „Ik bben en over-Herder.”

is noodig, om an de geboorte a van David” iak een heele e situatie zijn zijn erfrechten Maria's Zoon. reer de positie el deze woor-en troon van

et verlossende an Israël, die el leiderschap.

Zijn verbond verk, waarvan verhaalt, aan-t Hij eertijds

komen is voor l den Heiland terie van den onmiddellijke Geest. Dan is a wat er was, i toen de Geest s dat wonder uwen vervult at onder ons bben tot een zoonde schuld